

Szerkesztői iroda:

Belmagyar-utca végén (Máriaffy-ház), a hová a lap szellemi részét megillető közlemények czimzendők.

Az „Ellenzék” előfizetési díja:

Egész évre . . . 16 forint. Negyedévre . . . 4 forint.
Félévre . . . 8 forint. Egy hónapra . . . 1 ft 50 kr.

Egyes szám ára 5 krajczár.

Megjelenik mindennap, kivéve a vasár- és ünnepnapokat.

Kéziratok nem adatnak vissza.

A válság.

Budapest febr. 4.

Minden jel arra mutat, hogy a válság gyors léptekkel közeleg a végleges döntés felé. Fejérváry Géza báró tegnap este váratlanul Bécsbe érkezett, hová nyomon követte őt Széll Kálmán. E bécsi utazásokról még a szabadelvűpárt sem tudott smidőn nyilvánosságra jutottak, érthető meglepetést keltettek mindenfelé. Politikai körökben úgy hittek, hogy Bánffy báró miniszterházaival s Széll Kálmánnal csak ma este utazik Bécsbe, hogy jelentést tegyen a helyzetről a koronának; annál nagyobb feltűnést keltett tehát, hogy Bánffy báró és Lukács László miniszter itthon maradtak, de egy nappal előbb elutazott Fejérváry báró nagy titkolódzások közepette, majd utána Széll Kálmán, a korona megbízottja.

Hogy a két államférfiúnak Bécsbe való utazása a válságos politikai helyzettel áll összefüggésben, az nagyon természetes; de elmenetelőknél annál sajátosabbak az előzményei, melyeket politikai körökben többféle kommentárral kísérek.

A szabadelvűpárt korifeusai ugyanazt hangoztatják, hogy mindkét államférfiúnak Bécsbe való utazása a miniszterelnök tudtával, sőt egyenesen az ő felkérésére történt, hogy a Felségnek a helyzetéről kimerítő jelentést tegyenek; de vannak, kik ez utazásokat egészen más okokra vezeték vissza.

Igen jól értesült helyről a következőleg motíválják Fejérváry Géza báró váratlan Bécsbe utazását, melyről — ismételtük — még a szabadelvűpártban sem tudtak semmit, jölehet, a honvédelmi miniszter közvetlen a tegnapi minisztertanács után, még a déli gyorsvonattal elutazott.

Széll Kálmán ugyanis meghívást kapott királyi audienciára, hogy mint a korona megbízottja a békétanácskozásoknál, miután átvette az ellenzéki pártok ultimátumszerű üzenetét, referáljon a helyzetéről. Értesülést szerzett e meghívásról Bánffy báró is és azzal vágott Széll Kálmán elébe, hogy jelentéskére a koronánál felkérte Fejérváry Géza bárót, ki mint a kormány informátora még a délutáni gyorsvonattal elutazott.

Az esti vonattal elutazott Széll Kálmán is, kinek szintén alig lehetett tudomása Fejérváry báró utazásáról.

A honvédelmi miniszter előrelökésének az volt a célja, hogy a korona előbb a kormány információját kapja meg s csak azután Széll Kálmánét, kinek megbízatását Bánffy br. s a Tiszák ez ideig sem a legjobb szemmel nézték s iránta való nagyfokú bizalmatlanságuknak habár birkoltan is, de több ízben kifejezést adtak.

A Felség ma ugy Fejérváry Géza bárót, mint Széll Kálmánt, utóbb pedig Széchenyi Manó gróf személye körüli minisztertel magánkihallgatáson fogadták. Késégtelenül a mai kihallgatások eredményei nagy szerepet fognak játszani a döntésnél s nem lehetetlen, hogy már a mai kihallgatásokon véglegesen eldőlt a válság megoldásának ügye.

Regisztráljuk azt is, hogy igen előkelő politikai körökben Széll Kálmán váratlan Bécsbe hívásából a békés megoldást remélik s úgy hiszik, hogy Tiszáké intrikái teljes fiaskót fognak valani.

Mai hireink a következők:

Királyi audienciák.

Bécsből jelentük: Fejérváry báró ma délután négy órakor visszautazott Budapestre, Széll Kálmán még tovább is itt maradt. Széll Kálmán megérkezése az összes politikai köröket meglepte és talán nem tévedünk abban a föltevésben, hogy Széllt is meglepte Bécsbe való szolítása. Széllt nyilvánvalóan csak azért hívták ide, mikor mértékadó helyen megtudták, hogy Fejérváry báró ide fog érkezni. A két

utazás tehát okozati összefüggésben van egymással. — Széll Kálmán megérkezését, — illetőleg fölhevését azok a körök, melyek rendesen jól vannak értesülve, úgy magyarázzák, hogy a korona a kompromisszumnak mielőbbi megkötését kívánja; Széllnek meghívása tehát a közeli békekötés színtomája. Továbbá nyilvánvaló, hogy a korona, a mely arról értesült, hogy Fejérváry Bécsbe jön, nem akart dönteni, míg Széll Kálmán nézetét s az ellenzékkal folytatott tárgyalásának eredményét ő tőle magától meg nem hallotta. A korona a mai nap folyamán nem döntött és holnap sem fog dönteni; ennél fogva a kormány is csak néhány nap múlva fog az ellenzéknek válaszolni. Bánffy báró állítólag ma este Budapestről Bécsbe utazott; más verzió szerint csak kedden fog ide utazni.

A kormánypárti kiübből.

A honvédelmi miniszternek és Széll Kálmánnak Bécsbe utazása éppen oly titkolózás közt történt, mint a hogy Bánffy báró szokott utra kelni. A szabadelvű klubban ma este élenk eszmecsere folyt erről a kettős utról, illetőleg Fejérváry bárónak és Széll Kálmánnak királyi audienciáiról. Hogy mi történt ezeken a kihallgatásokon, arról ma este még semmit nem közöltek senkivel a klubban megfordult miniszterek.

Annál nagyobb érdeklődéssel vitatták egymás között a párt tagjai, hogy vajjon melyikök tér vissza miniszterelnök-jelölt gyanánt, Fejérváry Géza báró-e, avagy Széll Kálmán. Mindenki elismerte, hogy a tények logikája és az előzményekből észszerűleg levonható következtetés szerint **Széllnek kell megbízást nyernie az új kabinet alakítására.** Másfelől viszont újanok is nem csekély számmal voltak, a kiknek vélekedése szerint Bánffy báró csakis **Fejérváryt hozhatja utódjául javaslatba.** Támogatni látszott ezt a nézetet az a Bécsből előkelő forrásból a pártklubba érkezett távirat, mely szerint **Fejérváry báró az ottani döntő körök jelöltje** a miniszterelnöki állásra. Egyébként minden valószínűségi kombináció beleütközött abba a köztudomású ténybe, hogy a miniszterelnöki állásnak ebben a pillanatban a szokottnál is jóval súlyosabb terheit sem Széll, sem Fejérváry báró nem hajlandók a vállalkozni.

Az ellenzéki pártoknak ma átvett üzenetere Bánffy br. hétfőre jelentette be a kormány választát. Megelőzőleg, mint halljuk, holnap délután beható tanácskozásuk lesz eme válasz tartalmáról Bánffy báró, Fehérváry br. és Lukács minisztereknek Széll Kálmánnal, a ki holnap reggel tér vissza Budapestre. A bécsi audienciák eredményei ennek a tanácskozásnak a rezultátumában fognak megnyilatkozni. A szabadelvű párti békebarátok reménykedése s több jel és körülmény is a mellett szól, hogy **a kormány hajlandó lesz tovább folytatni a békétárgyalásokat,** hogy végre meg is fogják találni annak a módját, hogy az ideimnitást közvetlenül a Ház elnökének megválasztása után még Bánffy báró kapja meg. A disszidensek is azt tartják, hogy e nélkül nem jöhet létre a béke. Szilágyi Dezső mint értesülünk, ma is akként nyilatkozott, hogy „az ideimnitás átboosátása keserű falat: a melyet le kell nyelniök az ellenzéki pártoknak, ha igazán akarják a békés kibontakozást.

Politikai hir.

A függetlenségi párt határozata. A függetlenségi és 48-as párt meghallgatván a kiküldött békebizottság jelentését és úgy a kormány, mint a bizottság üzenet-váltásának szövegét: ebből azon meggyőződést merítette, hogy az ellenzéki pártok kiküldöttjei által előterjesztett nuncziuok a további békétárgyalások helyes alapját képezhetik; épp ez okból a bizottság eljárását helyeslőleg tudomásul veszi. Egyuttal áthatva azon tudattól, hogy a nemzeti közvélemény minden irányban való tájékoztatása feltétlenül szükséges, anynyival is inkább, mert ezt egyes lapok közlései célzatosan oly irányba terelik,

a mely az ellenzéki pártok megbízottainak állásfoglalását hamis világításban tünteti fel: a párt határozatilag kimondja, hogy a békétanácskozások összes anyagának nyilvánosságra hozatalát szükségesnek tartja és a mielőbbi közlés időpontjának meghatározását a párt elnökére bizza.

A vizaknai csata 50. évi fordulójának ünnepe.

Vizakna, febr. 4.

A város és a vidék nagy érdeklődése mellett tartották meg a vizaknai csata 50. évfordulóját.

Már a megelőző nap este kivilágították a siremléket s taracklövéssekkel jelezték az ünnepnapot.

A nagy napra Budapestről lejött a város orsz. gyűlési képviselője, Zeyk Gábor, Kolozsvárról az ereklje-muzeum őre Kusztó István, Nagy-Szebenből Ferenczy István főgymnasiumi igazgatóval több szebeni kereskedő és hivatalnok. Alamorrról Szilágyi József igazgató-tanító.

A nagy idők katonái közül *tizenhármán* jelentek meg. A megjelentek névsora ez: Pünköszt Gergely őrnagy, Timár Károly tüzér hadnagy, Dézsy V. Boldizsár tüzér hadnagy, Koréh Ferencz, Mátyás huszár, Kopándy Péter, Szöcs János, Harry Ferencz, Székely János, Péter Mózes, Bójtai Sándor, Szöcs Sándor stb.

Esterházy Kálmán gróf, a muzeum tiszteletbeli elnöke táviratilag mentette ki elmaradást és üdvözölte a megjelent bajtársakat.

Kora reggel talpon volt az egész város népe. A rossz idő daczára tüzőltő egylet, polgári dalegylet, iskolák, testületek gyűlekeztek s a két ezere menő nép tömeggé formálódott.

A menetben részt vettek a város urai hölgyei, köztük Kronberg Jánosné, Kronberg Gyuláné tanitónők, Borosnyai Lajosné, Borosnyai Irén k. a., Gajzágó Tivadarné, Kozinszky Győzőné s mások.

A menetben láttuk Szabó Albert bányanagyt, a tanfőrfakat, több vidéki birtokost, gazdatiszt stb. Mindenkinél mellén nemzeti színű kokárda díszlet. Ezek közt kettő 48 bel volt.

A menet a r. kat. templomba ment, hol esendes misét szolgáltatót Bakk Endre plébános. A templom elő részén volt felállítva a gyász ravatal. Körülötte a csatában használt fegyverek, feltalált 12. 6. 8. 3 fontos ágyú és kartács-golyók, bomba, Vilmos és Mátyás-huszár pisztolyok stb.

A templom ablakai, ülései, padjai gyászszal voltak bevonva. A koporsó két oldalán az öreg honvédek álltak őrt.

Mise után nagyon szép könyörgést mondott az elesett honvédek felett a plébános, melynek végeztével a menet a templomból megindult nagykana felé. Sűrű havas eső esett, ámdé ez a közönséget nem zavarta. Két ezer főre menő közönség vette körül a honvéd emléket, mely előtt *Borbáth* Pál ref. lelkész tartott szép beszédet. Vizakna város koszorúját Zeyk Gábor képviselő beszéd kíséretében tette le. Az E. K. E. nagyszobai osztálya is helyezett koszorút. E koszorukat az ereklje muzeumban fogják elhelyezni.

Dél volt, midőn a nagy közönség a városból visszatért.

Társas ebédre gyűltek össze ezután a vizaknai vendéglőben, hol számos felkösztönt mondtak a honvédekre és a jelenlevő notabilitásokra. Vizakna egy kis sziget teljesen körül véve egy otáth tender által. Vizaknát 1849-ben Nagy Enyed sorsára akarták juttatni. Az elpusztítástól a akkori bányagany *Evinger Antal* és Moldován János gárdista kapitány mentette meg.

Evinger Antal fia Fiuméből üdvözölte a társaságot; üdvözlő táviratot küldött az 50 évi forduló ünnepe alkalmából.

Ujabb borhamisítás.

Egész véletlenül ujabb borhamisítás nyomára jött a budapest—ferenczvárosi állomás főnöksége. Két hordóval telt waggonra nézve megállapította, hogy a hordókban nem a bevallott borküldemény, hanem spiritusz, víz és seprőkeverék van.

A hordókat mint borszállítmányt Komárvárosban Edmund Bink „magyarád-ménési bortermelő” saját czímére Aradra adta föl.

Hogy a hordókban nem bor, hanem spiritusz-keverék van, azt a különös véletlen folytán a ferenczvárosi rendező-pályaudvar derék gurítója fődözte föl.

Midőn ugyanis az Edmund Bink két waggonját a gurítóról az aradi vágányra boesájtották, a waggonokat vizgázallanul engedték le a lejtőn s az erős ütközés folytán három dongái szétestek. A kiömlő folyadékról a megjelent ellenőr nyomban konstata

hogy a spirituszkeverék s jelentést tett a főnökségnek.

Az állomásfőnökség a spirituszkeverékből három üveg mintát vett, az az állomás lotétébe helyezte, a két waggont pedig tovább küldte Aradnak s az esetről táviratilag értesítette az aradi rendőrséget.

Midőn e sorokat írjuk, a spirituszküldeményt az aradi rendőrség valószínűleg már le is foglalta. A magyarád-ménési bortermelőnek pedig nemcsak hamis bevallás czímén gyűl meg a baja, hanem az aradi rendőrség meg fogja vizsgálni azt is, mire akarta felhasználni Edmund Bink ezt a spiritusz, víz és borseprő kotyvalékot, a mely aligha alkalmas borygártáson kívül egyéb másra.

Az esetről részletes tudósításunk a következő:

Kedden reggel a ferenczvárosi rendező-pályaudvarra két waggon érkezett be, amely Aradra volt továbbítandó. A két waggon 15—15 tonnás. M. Á. V. 110329 és 110683 Grn. számot viselő, hordókkal volt telve, egyenkint tízzel úgy, hogy nyergelve kellett berakni. A hordóküldeményt Komárvárosban — mint borszállítmányt Edmund Bink adta föl saját czímére: „Edmund Bink magyarád-ménési bortermelő Arad.”

A két waggont rendezés végett a 13-ik gurítóra vitték, hogy az aradi vágányra boesáthassák.

Midőn a két waggont a lejtőn utnak boesájtották, az oly erővel ütődött a vágányon álló többi teherkocsisoh, hogy a rajta levő hordók összegrúltak s köztük három hordónak, a „7. H. K. S. 9. H. K. S. és 5. H. K. S.” jelzeli hordóknak a dongái összetörték. A zuzódás következtében a hordók tartalma kifolyt, amelyről a fékezők azonnal konstataáltak, hogy az nem bor, hanem spiritusz izú pancs.

Nyomban jelentést tettek az igazgatóságnak, amely vizsgálat végett Farkas vasuti ellenőrt küldte ki.

Az ellenőr megjelent a helyszínén, jegyzőkönyvet vett fel a kárról s egyben megállapította, hogy hamis bevallás forog fenn, amennyiben a magyarád-ménési bortermelő küldeménye nem bor, hanem spiritusz, tulajdonképpen víz és borseprőkeverék. Az egész keverék zavaros színű, körülbelül olyan, mint a forrásban levő must és legfeljebb 18 fokos szeszartalma van.

Farkas ellenőr jelentése alapján Török Győző a ferenczvárosi állomás főnöke a folyadékból három üveget megtöltetett, lepecsételte s az állomás főnökségnek lotétébe helyezte.

A két waggonra nézve elrendelte, hogy az rendeltetési helyére, Aradra továbbíttassék. A küldemény megérkezéről táviratilag értesítette a aradi rendőrséget, amely Edmund Bink ur borküldeményét eddig valószínűleg már alaposan őrizet alá vette.

A vizsgálat lesz hivatala kideríteni, minő borok fekszenek a magyarád-ménési bortermelő pinczéjében s mire akarta felhasználni ezt a parancsot, melyet maga keresztelt el borknak Komárvárosban.

Programmbeszéd.

Kolozsvár, febr. 6.

Szerkesztő ur!

Minden jel a mellett bizonyít, hogy az ipartestület bálján tegnap reggel felé abban a sarok ülésben, a hová fáradt tagjaimat ki-pihentetni tértem, elaludtam, s csak akkor ébredtem fel, a mikor néhány percczel 11 óra előtt Dobál Antal ur meg a Kondász Ferencz ur súlyos léptekkel besiettek a bálterembe.

Szemeimet felnyitva, érthető zavarba jöttem.

Fülembe még folyton csengett az „Itt a párok”, „séta jobbra”, „nagy balánsz” meg a „sászé kőrátszó” rendezői parancsszavak, mikor hirtelenében felém közeledik Dobál Antal ur, s az ő szokott tiszteletgerjesztő modorával tudomásomra hozta, hogy a bálnak immár vége van, s rögtön kezdődöt veszi a szabadelvű párt gyűlése.

Egyben arról is felvilágosított, hogy e gyűlés folyamán tartja meg képviselőjelölti minőségében a programmbeszédjét br. *Feilitzsch* Arthur ur ő méltósága.

Meglepetésemben mi telhetett tőlem? Vissza ültem ama bizonyos karos ülésre és elhatároztam, hogy végig hallgatom a program beszédet a báli belépő jegy alapján megszervezett tartózkodási jogon.

Alig helyezkedtem vissza ez ülésembe, tömött sorokban vonultak be a terembe a kormány párti választók. Az ablakokba néhány női fej is megjelent, a karzatok egy részét pedig az ugnevezett — elégiületlen elem foglalta el.

Őszintén be kell vallanom, hogy 11 órakor a terem elég szépen megtelt. Az

Kiadó-hivatal:

Kolozsvárt, Belközép-utca 33-ik szám.

Egy négyszög czentiméternyi tér ára 4 krajczár. Gyárosok, kereskedők és iparosok árkedvezményben részesülnek.

Reklám sora 1 forint.

Bélyeg-illeték minden hirdetés után 30 kr.

Hivatalos közlemények sora 5 forint.

Nyilttéri czikkok garmond sora után 20 kr. fizetendő.

emelvényen — ott a nagy óra alatt — Dobál Antal ur, meg a Kondász Ferencz ur tartottak szemlét a tábor felett. Mikor aztán úgy vélték, hogy elegen vannak, Dobál Antal ur fellépett a podiumra és megmagyarázta a tisztelt gyűlésnek, hogy miért hívták össze s egyben megkérte *Szabó* József nagy birtokos urat, a Ferencz-József rend közlop keresztos lovagját, hogy a melléje kijelölt urak élén hívják meg Feilitzsch Arthur báró ur ő méltóságát a gyűlésbe.

A míg Szabó József ur és a melléje boesztott urak odajártak, *Éjszaki* Károly ur kéredzkedett fel a pódiumra, abból a nyiltan bevallott czéltól, hogy a br. ő méltósága megérkezésig *kiültsé az időt.* És csodálatos véletlenre: éppen addig beszélt az összetartásról és tartotta ajánlatosnak, hogy az obstruáló ellenzék valamelyik vezéré az onodi gyűlés mintájára felkoncezolják, a míg egyszerre nagyszabású éljenriadal hangzik fel, s a tömött sorok között megjelenik br. *Feilitzsch* Arthur. Minden szem reá tapad minden ajk ötöt élteti s néhány lelkebb választó polgár tapssal üdvözlí ő méltóságát.

Őszintén bevallhatom azt is, hogy a taps és éljenzés esak nehezen akart elszűnni, a mi kétségtelenül azt bizonyította, hogy a választópolgárok nem kiesinylendő bizalmi előleget juttattak a báró urnak.

Mikor a zaj elült, Dobál Antal felállott. Arezzal a báró ur felé fordulva: üdvözlő szavakat intézett hozzám s egyben felkérte programbeszédjének elmondására.

Halljuk, halljuk; zudult ki gyűlés.

Báró Feilitzsch megkezdí a beszédjét. Azon kezdí, a mivel valamennyi képviselő jelölt kezdéní szokta, hogy t. i. halásan köszöni a polgártársak bizalmát és ha érdemesnek tartják reá, hát válasszak meg képviselőjükknek. Azután nyomban rátért az ország állapotának megrajzolására.

Meg kell vallanom, hogy elég jó rajzoló válnék belőle, esak hogy módfelett *hamis színeket* használ, a mi a Tisza-iskola hagyományára. Azt mondja, hogy az ország mai bajainak, s a parlament betegségeinek *egyedüli* (?) okozója az ellenzék, a mely merőben személyi érdeknek áldozta fel a parlamenti békét, mert hát más czélja nincs, mint az, hogy a Bánffy fejt vegye. Már pedig a Bánffy feje az ő *személyes* tulajdona s a mikor az ellenzék arra vadászik, tisztára személyi harezot folytat.

Ámdé Bánffy rendületlenül állja meg a helyét e rettenetes küzdelem (?) közepette is, a mire köznapí lelkék nem képesek. Ebből a br. ur azt magyarázza ki magának, hogy Bánffynál rátermetebb államférfiut még nem szült ez a század és ő (br. Feilitzsch) meghajlik ez ujkori Titán előtt.

E frappaus kijelentés után az elégiületlen elemek sorából kiválik egy hang mondván: „Elég rosszul teszi.” A karzat hölgyközönségé megzendül, s tapssal némítja el a lábatlankodó czuevizilitást.

A br. ur nem zavartatva magát e kis inczidens által, a Bánffy magasztalása után részletesen s mondhatom eléggé megbízható történeti hűséggel sorolta fel, hogy 1895. jan. havában mint igért a Bánff kormány és konstatalja (de itt már nem azzal a bizonyos hűséggel), hogy sokkal többet tett mint a menyit igért, mert hát egyebek között a monarkia s sulypontjának Magyarországra való nehézkedés, a némét és az oláh király budapesti látogatása, a 10 szobor, meg sok ilyes-félék Bánffy által nem is lettek megígérve és még is megtörténtek általa. (Szorvább éljen a közép padokban.)

Mindezek a br. ur nyilt kijelentése szerint egyenként és összeségükben oly tények, a melyek előtt mindenkinél kalapot kell emelni. Ő tehát büszkén vallja a szabadelvű párt *rendíthetetlen hívének* s vezéréül épp ily jogos büszkeséggel vallja Bánffy Dezső. (Zajos éljenzés és taps a jobb szárnyon.)

Ezután elmondja, hogy ő a béke embere ugyan, de ezt a békét az ellenzékttől nem hajlandó *drága árért* megvásárolni, s Bánffy fejét meg éppenséggel nem engedí át az ellenzéknek, mert ez már drágább portéka, mint a mily értéket képvisel a parlamenti békesség. Ergő ő csak egy békél, ha Bánffy megtarthatja a — *fejét.* (Ez a *Pulszky* Gusztí elmetlének az utánzata.)

Mikor ezzel a tervével is rövidesen és nagyjában elkészült (mert a részlet kérdésbe egyáltalán nem ment bele) akkor meg-

kisértette sorra venni a megoldásra váró országos kérdéseket.

A kiegyezés, a valuta rendezés, a közigazgatás reformja, a bünvádi perrendtartás, a kongrua rendezés, a nemzetiségi kérdés, stb. felett csak úgy — „röptében a világ körül” féle gyors tempóban szaladt keresztül, a nélkül, hogy egyetlen közkérdésben **véleményt nyilvánított** volna, pedig a választói tán éppen erre lehettek kíváncsiak. No dehát arról sem más, sem Feilitzsch báró nem tehet, ha neki valamely közdologban nincs önálló véleménye és ezeknek a kérdéseknek pusztán a **létezéséről** tud valamit.

Ám, ne legyünk igazságtalanok, egy dologban mondott még is valamit és ez a *gazdasági önállóság* kérdése. Ebben azt nyilatkoztatta ki, hogy az ország érdeke ugyan a közös vámterületen való berendezkedést teszi szükségessé, ámde ha ő meggyőződik arról, hogy az ország érdeke (?) mást parancsol hajlandó lesz a külön önálló vámterület jogi alapjára helyezkedni. (Nesze semmi fogd meg jól.)

Egy másik dolog volt még, amely felett már nem is véleményt, hanem egy banális bombasztót röptetett világra.

A kuriai bíráskodásnak — ugymond — nem hive azért, mert oly magasan állanak és oly *„ragyogónak”* nézi az ország legfőbb bíróságát, hogy abba a politikát bevinni merényletnek tartja. A báró ur elmélete szerint tehát a kuriai hivatása, hogy *ragyogjon*; a választások tisztasága — az bliktri, a melyről szólni sem érdemes.

Végezetül magával foglalkozott. Nagy önelégültséggel utalt arra, hogy egész életében a *munka* embere volt, ezentul is az akar maradni, kéri tehát tüntessék ki bizalmukkal s ő a parlamentben is munkálni fog s egyebet közt törekedni fog, hogy a kolozsvári egyetem technikai szaktan folyamatokkal egészítsék ki.

Mondhatom, perczeleg tartó éljenzés és taps zudult fel e befejező rész után.

A programmbeszédre Dr. Széchy Ákos mondta rá az — *Ament.*

A kik hallották, azt mondják, hogy unalmas és kopott dolgokról beszélt; a kik pedig nem hallották, azok diesérik az — *ékeszlásádt.*

Én konstatálhatom, hogy lassan beszélt és a mit mondott, annak nem volt magja. Ezután a tisztelt választópolgárok csendesen eloszlottak pontban déli 12 órakor.

*

Szerkesztő ur!

Ebből a pongyola írásból vonja le azt a konzekvenziát, hogy máskor politikai gyűlésre ne küldjön — *báli tudósítót*;

másodszor pedig a kormánypárti tisztelt polgártársakkal valami uton-módon értesse meg, hogy választógyűléseiket ne tartásák — *báleremben*; vagy ha már nincs másutt hely, legalább a jelöljűkkel ne mondassák el a programmbeszédjét közvetlenül a — *bál után.*

Báli referens.

Képviselő jelölés.

Kolozsvár város II-ik kerületének szabadelvű választói közül igen sokan nincsenek megelégedve br. Feilitzsch Arthur felléptetésével.

AZ „ELLENZÉK” TÁRCZÁJA.

1899. február 6.

Egy modern Antonio.

— Angol regény. —

Az „Ellenzék” részere fordította: **AMICA.**

I.

(Folytatás.)

(2)

— De — folytatá — az a feladat kissé nehéz. Én asszony vagyok és francia és a kaczerkodás szokásomról vált. Beismerem, hogy rossz szokás és én el tudom azt hagyni. És olyannak a jelenlétében, a kit igazán tiszttelek, a ki nemcsak tetszik, de a kit becsülök, nem tudnám azt gyakorolni.

A virágok a térdéről a padozatra csuszak. Marrable lehajolt, hogy felvegye. Hortenz átvette tőle és olyan edes pir borította el az arcát, mit a világ legkitanultabb kokettje sem tudott volna utána csinálni.

— Vannak barátnéi? — kérde az ifju. — Nincsen egy sem. Chevely kisasszony éppen most távozott; csak egy negyed óráig volt velem. Próbáltam őt mulattatni, de látszott rajta, hogy nem találja jól magát és alig várta, hogy elmenjen. Szegény fejemen nagyon szomorú lett volna, ha ön nem jött volna hozzám!

— Oh, Chevely kisasszony — igen, én fel tudom fogni a helyzetet! — viszonzá az ifju, a saját éleslításán nevetve. Jó, örülök, hogy eljött; valóban, nagyon örülök! — Éppen e pillanatban jutott eszembe, hogy az illetettségemmel nagyon gyorsan hagytam fel. Most már jobban értem az okát; tudom, hogy új illetettségért az Ég küldött ide.

— Ez jól volt mondva! Egy párisi francziához méltóan!

— Távól áll attól! Egy francziának a szájában az én szavaim bókot képeztek volna; de egy ilyen egyszerű angolnak a szájában, a milyen én vagyok, a tiszta igazságot képezik.

Hortenz az ő külföldies gesztusával tapsolni kezdett.

— Pompás! — kiáltá. Koronként olyan üdítő az igazságok hallani, főleg midőn az kellemes! Marrable ur, hogy halad a munkája?

— Lassan — válaszolá az ifju. Mi volt a véleménye róla, midőn utoljára látta.

— Az én véleményem? Fájdalom, az oly csekély értékű! Én szépnek találtam, de —

— Tehát van kifogása ellene? — és a Marable arca egy pillanatra elborult.

— Minden bizonyval. Az ön modelje nem tökéletes.

— Ki az?

— Ugy, tehát nincsenek barátnéi? — jegyzé meg a Hortenz utolsó állításához visszatérve.

— Nincsen egy sem. Chevely kisasszony éppen most távozott; csak egy negyed óráig volt velem. Próbáltam őt mulattatni, de látszott rajta, hogy nem találja jól magát és alig várta, hogy elmenjen. Szegény fejemen nagyon szomorú lett volna, ha ön nem jött volna hozzám!

— Oh, Chevely kisasszony — igen, én fel tudom fogni a helyzetet! — viszonzá az ifju, a saját éleslításán nevetve. Jó, örülök, hogy eljött; valóban, nagyon örülök! — Éppen e pillanatban jutott eszembe, hogy az illetettségemmel nagyon gyorsan hagytam fel. Most már jobban értem az okát; tudom, hogy új illetettségért az Ég küldött ide.

— Ez jól volt mondva! Egy párisi francziához méltóan!

— Távól áll attól! Egy francziának a szájában az én szavaim bókot képeztek volna; de egy ilyen egyszerű angolnak a szájában, a milyen én vagyok, a tiszta igazságot képezik.

Hortenz az ő külföldies gesztusával tapsolni kezdett.

— Pompás! — kiáltá. Koronként olyan üdítő az igazságok hallani, főleg midőn az kellemes! Marrable ur, hogy halad a munkája?

— Lassan — válaszolá az ifju. Mi volt a véleménye róla, midőn utoljára látta.

— Az én véleményem? Fájdalom, az oly csekély értékű! Én szépnek találtam, de —

— Tehát van kifogása ellene? — és a Marable arca egy pillanatra elborult.

— Minden bizonyval. Az ön modelje nem tökéletes.

— Ki az?

— Ugy, tehát nincsenek barátnéi? — jegyzé meg a Hortenz utolsó állításához visszatérve.

— Nincsen egy sem. Chevely kisasszony éppen most távozott; csak egy negyed óráig volt velem. Próbáltam őt mulattatni, de látszott rajta, hogy nem találja jól magát és alig várta, hogy elmenjen. Szegény fejemen nagyon szomorú lett volna, ha ön nem jött volna hozzám!

— Oh, Chevely kisasszony — igen, én fel tudom fogni a helyzetet! — viszonzá az ifju, a saját éleslításán nevetve. Jó, örülök, hogy eljött; valóban, nagyon örülök! — Éppen e pillanatban jutott eszembe, hogy az illetettségemmel nagyon gyorsan hagytam fel. Most már jobban értem az okát; tudom, hogy új illetettségért az Ég küldött ide.

— Ez jól volt mondva! Egy párisi francziához méltóan!

— Távól áll attól! Egy francziának a szájában az én szavaim bókot képeztek volna; de egy ilyen egyszerű angolnak a szájában, a milyen én vagyok, a tiszta igazságot képezik.

Hortenz az ő külföldies gesztusával tapsolni kezdett.

— Pompás! — kiáltá. Koronként olyan üdítő az igazságok hallani, főleg midőn az kellemes! Marrable ur, hogy halad a munkája?

— Lassan — válaszolá az ifju. Mi volt a véleménye róla, midőn utoljára látta.

— Az én véleményem? Fájdalom, az oly csekély értékű! Én szépnek találtam, de —

— Tehát van kifogása ellene? — és a Marable arca egy pillanatra elborult.

— Minden bizonyval. Az ön modelje nem tökéletes.

— Ki az?

— Ugy, tehát nincsenek barátnéi? — jegyzé meg a Hortenz utolsó állításához visszatérve.

— Nincsen egy sem. Chevely kisasszony éppen most távozott; csak egy negyed óráig volt velem. Próbáltam őt mulattatni, de látszott rajta, hogy nem találja jól magát és alig várta, hogy elmenjen. Szegény fejemen nagyon szomorú lett volna, ha ön nem jött volna hozzám!

— Oh, Chevely kisasszony — igen, én fel tudom fogni a helyzetet! — viszonzá az ifju, a saját éleslításán nevetve. Jó, örülök, hogy eljött; valóban, nagyon örülök! — Éppen e pillanatban jutott eszembe, hogy az illetettségemmel nagyon gyorsan hagytam fel. Most már jobban értem az okát; tudom, hogy új illetettségért az Ég küldött ide.

— Ez jól volt mondva! Egy párisi francziához méltóan!

— Távól áll attól! Egy francziának a szájában az én szavaim bókot képeztek volna; de egy ilyen egyszerű angolnak a szájában, a milyen én vagyok, a tiszta igazságot képezik.

Hortenz az ő külföldies gesztusával tapsolni kezdett.

— Pompás! — kiáltá. Koronként olyan üdítő az igazságok hallani, főleg midőn az kellemes! Marrable ur, hogy halad a munkája?

— Lassan — válaszolá az ifju. Mi volt a véleménye róla, midőn utoljára látta.

— Az én véleményem? Fájdalom, az oly csekély értékű! Én szépnek találtam, de —

— Tehát van kifogása ellene? — és a Marable arca egy pillanatra elborult.

— Minden bizonyval. Az ön modelje nem tökéletes.

— Ki az?

— Ugy, tehát nincsenek barátnéi? — jegyzé meg a Hortenz utolsó állításához visszatérve.

— Nincsen egy sem. Chevely kisasszony éppen most távozott; csak egy negyed óráig volt velem. Próbáltam őt mulattatni, de látszott rajta, hogy nem találja jól magát és alig várta, hogy elmenjen. Szegény fejemen nagyon szomorú lett volna, ha ön nem jött volna hozzám!

— Oh, Chevely kisasszony — igen, én fel tudom fogni a helyzetet! — viszonzá az ifju, a saját éleslításán nevetve. Jó, örülök, hogy eljött; valóban, nagyon örülök! — Éppen e pillanatban jutott eszembe, hogy az illetettségemmel nagyon gyorsan hagytam fel. Most már jobban értem az okát; tudom, hogy új illetettségért az Ég küldött ide.

— Ez jól volt mondva! Egy párisi francziához méltóan!

— Távól áll attól! Egy francziának a szájában az én szavaim bókot képeztek volna; de egy ilyen egyszerű angolnak a szájában, a milyen én vagyok, a tiszta igazságot képezik.

Hortenz az ő külföldies gesztusával tapsolni kezdett.

— Pompás! — kiáltá. Koronként olyan üdítő az igazságok hallani, főleg midőn az kellemes! Marrable ur, hogy halad a munkája?

— Lassan — válaszolá az ifju. Mi volt a véleménye róla, midőn utoljára látta.

— Az én véleményem? Fájdalom, az oly csekély értékű! Én szépnek találtam, de —

— Tehát van kifogása ellene? — és a Marable arca egy pillanatra elborult.

— Minden bizonyval. Az ön modelje nem tökéletes.

— Ki az?

— Ugy, tehát nincsenek barátnéi? — jegyzé meg a Hortenz utolsó állításához visszatérve.

— Nincsen egy sem. Chevely kisasszony éppen most távozott; csak egy negyed óráig volt velem. Próbáltam őt mulattatni, de látszott rajta, hogy nem találja jól magát és alig várta, hogy elmenjen. Szegény fejemen nagyon szomorú lett volna, ha ön nem jött volna hozzám!

— Oh, Chevely kisasszony — igen, én fel tudom fogni a helyzetet! — viszonzá az ifju, a saját éleslításán nevetve. Jó, örülök, hogy eljött; valóban, nagyon örülök! — Éppen e pillanatban jutott eszembe, hogy az illetettségemmel nagyon gyorsan hagytam fel. Most már jobban értem az okát; tudom, hogy új illetettségért az Ég küldött ide.

Az a férfi, a kit jelölni óhajtanak, 1867. óta választott tagja a városi közgyűlésnek. Évekön át, mint polgármester is szolgált a várost.

Szomoruan jellemzőnek tartja, hogy most midőn a polgárság szélesebb köréből az elismerés koszoruját nyújtani óhajtják, ezt azok igyekeznek megakadályozni, a kik *szolgálatát a párt érdekében 20 éven át felhasználták.*

Ezzel épen ama párt jóhírnevének ártanak, a melynek érdekeit kizárólag képviselni akarják.

A zászló becsülete és a polgári hála nevében ajánlja Haller Károlyt jelöltül. Szavait zajos szünni nem akaró éljenzés követte.

Barabás Ferencz konstatálni kéri, hogy a jelölt személyében a jelenlevők megvannak állapodva. (Felkiáltások éljen Haller Károly.)

Nagy Gyula elnök unucziálja a jelölést mire egy küldöttség Haller Károlyt meghívja.

Haller megjelenvén, perczeleg tartó éljenzéssel és tappsal fogadják.

Fellépven az emelvénnyre meg tartotta programmbeszédjét.

Megköszöni a polgártársak megnyilatkozott bizalmát s midőn rámutat más pártbeliek támogatására, felemlíti, hogy a különböző nézetek dacára vannak érintkezési pontok, melyek az együttműködést a politikai morál sérelme nélkül lehetővé teszik.

Ő a szabadelvű párt hívének vallván magát, rámutat arra, hogy csak megdondott cselekvéssel és kitartó munkával lehet századok mulasztásait pótolni.

A 67. kiegyezést alapul véve, kiterjeszkedik a politikai akció több ágára, melyeket a hallgatóság osztatlan figyelme között világít meg.

Beszédének tárgya volt a közigazgatás reformja, a hadsereg, a nemzetiségi ügyek, magyarosítás stb.

Érdekes fejtegetéseit ezzel végzi:

Kifejtettem álláspontomat, de nem ámitom magam azzal, hogy t. polgártársaim velem mindenben egyetértenek. Hisz ez alig lehetséges, de talán nem is lenne jó. A vélemények harcra az a tisztító tűz, a melyből a salakjából megtisztult nemes fém kikerül.

S ha ezután is megtisztelnének bizalmukkal, — ugymond — a hála érzése még szorosabba fűzendi a kapesot, mely városomhoz, polgártársaimhoz és barátainhoz fűz.

A tetszéssel fogadott beszéd sz az éljenzések csillapulta után Piszatory munkára kéri a jelenlevő választókat, melyek után az elnök a gyűlést bezárja.

Távozáskor a polgárság dalba fűzve a Haller nevét és éljenzve, szép rendben oszlott szét.

A végrehajtó bizottság ezután táviratilag jelentette be Podmaniczky Frigyes bárónak a szabadelvű párt elnökének a II kerület választó polgárainak eme nyíltan és törvényes formák között megtartott jelölését.

Tegnapról.

A délelőtti programmbeszéd alatt akkor léptem a terembe, a mikor Feilitzsch báró a kormány ígéretei, vagy talán *„igérvényei”* és teljesítményei között a computust felállított.

Arról, hogy előzően mi történt nem számolhatok. Am azt méltóztatik kérdeni, hogy hányan voltak? Nős hát a hivatalnok seregen kívül a kik stréberek és lakajok vannak Kolozsváron, azok mind ott voltak. Már pedig nem azért mondják eredményesnek a liberális aerat, hogy ezek számát kevésre becsülhetnék.

Hanem voltak persze mások is bizonyára, a Gáspár Menyhért Boldizsár ur, — vagy

hogy is hívják — demokratikus fejtegetéseitől lelkesítve,

Ott voltak az arisztokratiából gr. Bélydy Kálmán, gr. Teleki László. Továbbá Székula Ákos, Szombathelyi Pepit azonban nem sikerült felfedeznem.

Ezekon kívül voltak nem választók. Pl. Dorgó Albert, a ki az idén épen ugy nem talál választó lenni, mint a Haller-párt ama tagjai, a kikkel a választói minőség hiánya ezimén a „M. P.” jónak látja gunyolódni.

Pedig hát ha azt vesszük, hogy az idén érvényes választói lista szerint ki a választó és ki nem, igen érdekes adatot fogunk nyerni a választási reform elengedhetetlenségére nézve, a mi pedig Feilitzsch br. nem hajlandó elismerni.

De hát mindezt csak úgy mellékesen említem fel.

Vissza kell térnem u. i. oda, hogy Feilitzsch br. computust csinált a kormány *„igérvényei és teljesítményei”* között. Mint egy *„igérvény”* — üzlettel is foglalkozó bank igazgatója, kellő szaporasággal sorolta fel az igérvényeket s nagy gyorsan megcsinálta az egyenleget. Nem akadt fenn azon, hogy pl. a katolikus autonómia kérdésében tett *„igérvény”*-nyel szemben nincs *„teljesítmény”*, hanem — pluszt jegyzett egyszerűen a Bánffy javára.

A *„hívek”* — ha nem is valami nagy lelkesedéssel — helyeselték s engedték, hogy a nemes báró megoldja a — nemzetiségi kérdést.

Gáspár Menyhért Boldizsár ur „se merre néző bárgyu bölcsessége” szerint ugyan már korábban megoldotta. Akkor t. i. mikor a kincstári erőkötélt... Nős hát a kincstári erőkötélt kiválta, vagy talán czi-vilizálta, esetleg paczificálta.

Tegnap azonban annál is többet tett a nemes báró. Odaittötte az asztalhoz a nemzetiségi kérdés megoldásának a Kolumbus-tójását, a mikor kijelentette, hogy nem kell egyebet tenni, mint hogy a nemzetiségi vidékekre megfelelő tisztviselőket kell alkalmazni.

Hát ebben van egy kis kritika a multa nézve. A végén is minden gondolkodó ember azt kérdezi, hogy hát a szabadelvű pártnak a nemzeti consolidatio gondolatától annyira eltelt gnomjai idáig még erre sem voltak figyelemmel. De abban a gyülekezethen ezt senki sem kérdezte.

Am nem kérdeztek egyebet sem. Pedig pl. egyet csakugyan illet volna megkérdezni. Azt, hogy mi is hat voltaképen a nemes bárónak a kuriai bíráskodásról való véleménye? Őszintén bevallom, hogy én ezt *egyszeri* hallásra nem bírtam megérteni. Lehet, hogy *érthetetlen* volt, de inkább hiszem, hogy *képtelenség*. Annnyit kivettem, hogy a nemes báró nagy tisztelője a bírói függetlenségnek (pedig a *„Budapesti Hírlap”*-nak a torontált dolgokról hozott leleplezései után a bírói függetlenség és a Feilitzsch név nem valami jól illenek össze,) de egyszersmind vannak valamelyes aggodalmak.

De hát miért aggódik a nemes báró? És ha aggódik, miért hajlandó aggodalmait „ha a nemzet nyugalma úgy kívánja”, sutha dobni? Mindezek felett a kérdések felett nyílsebességgel méltóztatott elsiklani. De azért Csiky Viktor dr. ur nem szünt meg helyeselni.

A közigazgatás reformja kérdésében szintén valami nagyny fureszt mondott a Sándor József ur jelöltje. Hogy hive a közigazgatás államosításának, ez a kijelentése senkit nem lepett meg. De voltak kíváncsiak, a kik szeretnék volna tudni, hogy a kormány-hatalomnak a közigazgatás államosításával való megerősítése ellenében a közszabadságoknak mik lesznek a garantái.

Nős Feilitzsch br. ur erre eleget vélt mondani azzal, hogy ő a szabadelvű párt rendületlen híve.

Azaz, hogy mondott egyebet is. A közigazgatás államosítása kérdésért összekötésbe hozta a városok adminisztrációjának a

kérdésével. E részben azonban szörnyűséges tájékozatlanságot árult el. Sem arról nem látszott tudni, hogy a városokra nézve a kinevezési elvet eddig még egyetlen tervezet sem contemplálta, sem arról, hogy nem oly régen elkészült a belügyminiszteriumban a városok törvényjavaslata.

Hanem hát nincs miért ezen a tájékozatlanságon megütközni. Nem ez volt az egyetlen a tegnapi programmbeszédben, a mi jelentékeny táplálékot adhatott annak a különben szerintünk is egyoldalú felfogásnak, a mely a képviselőházban csak a jogászilag képzett emberek szereti látni.

Mert bizony az is furcsa valami volt, a mit a báró ur a rendőrség államosításáról talált „kifejtetni”. Ezt Kolozsvár „helyi érdeke szempontjából” említette fel, de annak megfélemlítésével, hogy hát csak Kolozsváron kívánja-e az államosítást keresztül vinni, avagy Kolozsvárért s ennek, a báró előtt — ugy látszik — rossz rendőrségeért akarja az államosítást az egész országra kiterjesztetni: adós maradt.

De talán jobb is volt ezt a kérdést az általánosság ködfátyolába betakarni. Mert a részletezéssel, a módozatok megjelölésével még ugy sincs szerencséje a báró urnak, mint a „központ” támogatásával. Fényesen bebizonyította ezt akkor, mikor polytechnikumot kívánt Erdélynek és a végén ezt a nagy kíváncsnak egy, az egyetemen létesítendő technikai fakultásra redukálta. Nős hát ilyen képtelenségre még azok a különben csekély számú egyetemi tanárok is elmosolyogták magukat, a kik a báró táborában maradtak. Ilyen egyetem ugyanis még Tifliszben sincs.

Hanem egy valamit, a mi talán ott is megvan, nem akar hozzánk átlátni. Értjük tisztviselői szolgálati pragmatikáját. Ennek követelését nem találtuk a br. ur beszédében. Pedig hát nem minden tisztviselő Heigel Lipót ur, hogy az előléptetésben lássa a tisztviselői boldogság minden quintessentiáját és ne reflectáljon arra, a mi nemcsak a tisztviselői kar elsőrendű érdeke, hanem a jogállam elsőrendű követelménye is.

Heigel urat különben csak azért említem fel, mert ő helyeselt a legnagyobb hanggal a báró beszéde alatt. Nem ismertem előzően ezt az nrat, de mert egy időben minden áron ki akart adni általam egy a városi hatóságot agyonkritizáló esikisorozatot, független embernek gondoltam. Tegnap megtudtam, hogy az ő műhelyesléseinek e tévedésnél fogva szememben magasra emelt értéket szükséges dolog kellő mértékben redukálni.

És egyebet is megtudtam.

Az első sorban ült egy jól táplált egyéniség. Mig Heigel ur a helyeslésben, ez az ur a *tapsolásban* vette ki az országnál részt. (A jelölt személyére tekintettel, természetesen: a *kél farku országnál részt.*) Kinézésénél fogva azt is független emberként taxaltam: azt hittem, hogy mérsáros-mester. Később csalódottan arról értesültem, hogy Bíró Gyula, tanítóképzői tanár ur. Tegnap szereplése után ajánlom a vidéki szindirektorok figyelmébe. A klakkvezetésre alkalmasabb embert nem egy hamar találhatni.

Hanem Széchy tanár urnál jobb szónokot már találhattak volna a tegnapi előadás rendezői.

A tanár ur, miután nagy nehezen elgagyogott egy phrasist *„Pesti Hírlap”* egy mult heti vezércikkéből, belebonnyolódott egy zászló hasonlatnak a leplebe és sehogy se tudott abból kibontakozni. Mint humanista nem szivesen nézem senki vergődését és mert nem segíthettem, lejöttem a Redoutból. Lejövet Harmathy Istvánnal találkoztam, a miből minden kétséget kizárólag megállapítottam, hogy nem hiában dicselkedtek a Feilitzsch br. vallásos mivoltával. A *Krisztus* támogatása ő vele van.”)

Merkur.

*) A kis betűvel írt Krisztus magyarosítását lásd — Jókainál. M.—r.

— Mióta Dick ötöt ösmerte, először történt, hogy a keresztnevével szólította. Gyönyörű pir futotta el a Hortenz arcát, ajkai remegtek.

— Hortenz, honnét tudjam én azt? ismétlé Dick.

Mademoiselle Havet nem válaszolt, de nem fordította el az arcát tőle, ámbár lesütötte a szemét és az általa hozott virágokra nézett.

Hortenz, kiáltá az ifju, hogy kellene annak az asszonynak nézni, midő

Mulatságok.

Ipartestületi bál.

Évek óta nem voltak olyan sokan a Redoute-ban, mint szombaton az ipartestület bálján. Az izlésen és csinosanföldiszített öszes termeket megtöltötte a mulatni vágyó közönség. Vidám hangulat és jókedv uralkodott egészen reggelig és mikor a nap első sugarai bekandikáltak a terembe és az utolsó tánczó pár is eltűnt. Bátran elmondhatjuk, hogy a bál minden tekintetben sikerült, és ez erkölcsi siker és szép anyagi eredmény elérésében orszolán rész illeti meg Reményik Károly elnököt, Hirschfeld Lajos titkár, valamint a nagy számban rendező bizottságot. A négyeseket több mint 200 pár tánczolta.

A jelenvolt hölgyek közül a következőknek sikerült neveit feljegyezni. Acs Ferenczné, Acs nővérek, Özv. Andrásofszky, Bréver Jánosné, Bodnár Mihályné, Bodnár Erzsike, Babos Imréné, Bocsina Maris, Benigni Samuné, Balázs Ilona és Vilma, Babitsné, Babits Róza, Belánsek Sándorné, Belánsek Róza, Dávid Ödönne, Demetrovicsné, Demjén Lujza, Daly-nővérek, Dietrich Gyuláné, Endt-rasser Benedekné, Fratta Gézané, Farkas Antalné, Perenczi úvővérek, Fajk Andrásné és leánya, Finiász Bernátné és leánya, Florer Jánosné, Florer Ilonka, Fehér Mariska, Gyürke Józsefné, Gergely Istvánné, Gombos nővérek, Gaál nővérek, Hirschfeld Lajosné, Háas Jánosné, Hevesi Józsefné, Horák Erzsé, és Emma, Huter nővérek, Ince Zsuzsika, Iriny Anna, Juhos Lászlóné, Kosa Elemérné. Kajtán Endréné és leánya, Kerekes Jánosné, Klimes Károlyné, Komáromi Jánosné, Kilin Lajosné. Körösi Károlyné, Kövári Józsefné, Koleszár Andrásné, Kirsch Lajosné és leányai Kun Albertné, Kun Etelka, Keresztes Ilona, Kurinné és leánya, Kisfaludi Árpádné, Kohn Regina és Szeréna, Lászlóczy nővérek, Losonczy Jánosné, Losonczy Jolán, Meliczó Ida, Miklák Árpádné, K. Nagy Ferenczné, Püspöky Miklósné, Porsche Rózsika, Papp Rózsika, özv. Rácz Mihályné, Rácz Vilma, Régeni Györgyné, Roth Józsefné Róth Pepi, Rajka Dánielné, Szathmári Nándorné. Szathmáry Erzsike, Szathmáry Rózsika, Schultz Rezsőné, Schultz Mariska és Erzsé. Szeszák Ferenczné és leánya, Seemann Irma, Szilágyi Anna, Szigethi nővérek, Székely Kálmánné, Székely Margit, Szegedi Zoltánné, Schéfer Andrásné, Tauszik Alajosné, Terkál Beláné, Utó Árpádné, Vincze Ilonka, özv. Volfgandné.

Jól eset ez alkalommal tapasztalunk, hogy a város intéző férfiai közül többen megjelentek.

Többek között ott láttuk: gr. Bély Ákos főispánt, br. Feilitzsch Arthur erdőgazgatót, dr. Haller Károly minsteri tanácsost, Szekula Ákóst, Deák Pál kapitányt, Salamon Antal és Fekete N. Béla városi tanácsosokat. Biró Jánost, Dávid Józsefet, Székely Miklóst stb. Reméljük és hisszük, hogy nevezettek látogatása nem a közelebbi képviselő választás miatt történt, hanem belátva lapunk több ízben tett megjegyzéseinek helyességét, jövőben is felfogják. Karolai és az ipartestületi bálon megjelennék.

Házi-estély.

A vége felé közeledő farsang Szamosujvárt is kivette a részét. Alig mult el szombati nap, hogy a tánczolni szerető fiatalaság Terpsichore-nak ne áldozott volna. Nem kevesebb, mint 7 estélyt rendeztek az idén. De a nyilvános mulatságokon kívül — mint a hol természetesen Szamosujvár színe-javára összerálkózik — nem hiányoztak a házi-estélyek sem. Egy ily kedves estélyre gyűjtötte össze jó embereit Esztégár Gergely áll. főgymn. tanár is e hó 1-én.

Jelen voltak: Dr. Mártonfi Lajosné, dr. Mihelics Károlyné, Osztián Kristófné, dr. Goposa Jakabné, Karsai Gyuláné, Dömötör Jánosné, Páll Bogdáné, Józsa Jánosné, Esztégár Jánosné, Feczko Jánosné, Finta Ferenczné, Esztégár Gézané, Azhej R. Jakabné, Osztián Lenke, Esztégár Mariska, Kovrig Mariska, továbbá dr. Mártonfi Lajos igazgató, Dömötör János, Finta Ferenc, Feczko János, Karsai Gyula, Páll Bogdán, Mihelics Károly, Balázs Ciril, Józsa János főgymn. tanárok, dr. Goposa Jakab, Görög Márton, Bartal György hadnagy, Esztégár Géza, Esztégár László ügyvéd.

A házigazda jószívessége és a kedélyes hangulat éjjel utáni két óráig tartotta együtt a szép társaságot.

Jótekönyv cedu mulatság Szucsákban. A mióta az állami iskolának Jakab Ferencz igazgató-tanító működött, fellendült a kis falu élete. Olvasókörök, női daloskört, temetkező egyesületet alkotott s fűradhatatlan buzgóssággal működik a nép értelmi, erkölcsi és anyagi megizmosodása érdekében. Szombaton a temetkező egyesület javára rendezett igen szépen sikerült tánc mulatságot, melyben nemcsak a falusiak vettek részt társadalmi különbség nélkül, hanem sokszor Kolozsvárról és a vidékről is. Az állami iskola két nagy terme zsúfolásig megtelt s a vidám társaság feszlen jókedvvel mulatott reggelig. A rendezés fűrasztó munkájában s így a sikerben, a tanítón kívül nagy része volt Kabós Emma tanítónőnek s Versényi Gábor kolozsvári tanárnak, a rendező bizottság elnökének.

SZÍNHÁZ.

Molière-est. Molière legbecesebb darabját, *Tartuffe-t* adták szombaton a színházban. A klasszikus este iránt olyan nagy érdeklődés mutatkozott, hogy újra megtelt a színház. Ez mindenesetre igen öröndetes jel. A mi az előadást illeti, az a maga egészében nem volt a legsikerültebb, bár néhány sze-

replő megérdemli a dicséretet. A czimszerepet *Janovics* Jenő játszta. Janovics nagy előszeretettel készült e szerepre már hosszabb idő óta s egész alakítása a gondos tanulmány nyomait viselte magán. Sikere jelentékeny volt, a mit eléggé bizonyít az, hogy a publikum többször hirta lámpák elé. Ezt annál nagyobb érdemnek tudjuk be, mert *Tartuffe* talán a legnehezebb Molière-szerepek közé tartozik. Orgont *Vendrei* játszta és vaskos humorával harsogó hahotákat keltett. Kivülők még *Turchányi* Olgáról emlékeztünk meg, ki a Molière-darabok hagyományos nyelven cselédjét játszta kitűnően. Ezzel a szereppel újra egy lépést haladt előre azon az uton, a melyen még sok sikert fog aratni. És hogy tudta a szerepét! Nyelve csak úgy pörgött: a sugónak meg csak segíteni sem kellett. Lám, így kell tanulni annak, a ki haladni akar! A többiekrol nem akadt mondanivalónk.

Üzigány. *Szigligeti* ezen darabja vasárnap másodsor került színre s a színház újra zsúfolásig megtelt. Nem is csoda, hiszen a *Szentgyörgyi* üzigánya olyan fényes alakítás, melyben nemcsak hazánban, hanem Laplandtól—Caplandig s Szibériától—Braziliáig mindenütt megbámulnak. A másik érdekessége az előadásnak *Fáy* Szeréna Rózsija, mely hasonlóan egyike a legszebb alakításoknak. A nagy művészt és művésznő partnerét ugyancsak ünnepelte a közönség és a melletti, hogy nyílt színen többször megtapsolta őket, a felvonások végén is sűrűn idézte a lámpák elé.

Korányi Frida multkori rekedtségéből föl-épülén, holnap kedden énekl *Acuena* szerepét a péntekről elhalasztott *Troubadour*-ban.

Télen. *Bokor* József népszínműve kerül csütörtökön színre *Kollmerné* Erzsé és *Balogh* Emma érdekes vendégfőléptével Katalin és Anna szerepeiben.

Eszaky Károly darabja. A kolozsvári Nemzeti Színház igazgatósága *Eszaky* Károly ismert írónktól *Egy honvéd története* című 5 felvonásos népdramát fogadott el előadásra.

MINDENFÉLE.

Kolozsvár, február 6.

— **Uj igazgatósági tag.** A m. kir. államvasutak a szamosvölgyi vasut igazgatóságával kötött szerződés értelmében ezen utóbbi társaság igazgatóságában több taggal képviselteti magát. A kolozsvári üztelvezetőség képviselőtében az igazgatóságnak eddig *Sántay* Sándor üztelvezető volt a tagja. Ennek elhalálózása következtében a kereskedelemügyi miniszter a napokban igazgatósági tagul *Schandl* Mihály üztelvezetőt nevezte ki.

— **Dávid Ferencz egyetel felolvasása.** Évről-évre faragapodik azoknak száma, kik a D. F. E. felolvasásait érdeklődéssel látogatják, erről tanuskodott a tegnapi felolvasó ülés eredménye is. A megjelent előkelő közönség zsúfolásig megtöltötte az unit. főisk. dísztermét s ha a terem két akkora lett volna még egy is megtelt volna. Az ülést énekek kezdte meg a női énekkar, ezután *Hajós* János egytl. elnök mondot megnyitó beszédet, melyben az egyetel céljáról és az eddigi működések eredményéről beszélt lelkesen. Harmadik pont a *Faughné* Gyujtó Izabella felolvasása volt. „Társadalmi érintkezések” czimen egy olyan felolvasást tartott, melyben egy egészen új társadalmi szokás behozatalának látja szükségét. Ugyanis helyesnek látná, ha minden családnál egy „elfogadó nap” lenne és az ismerősök ne különböző napon és különböző órákban jelenjenek meg, hanem mindnyájan az „elfogadó napon” gyűlnének össze és ott hasznos társalgással töltsenek egy estét. Ennek előnye lenne először, hogy az ismerősök egymással szorosabb összeköttetésben lennének, másodsor úgy mond sokkal könnyebb lenne a házi asszonyoknak, — mert a sok apró látogatás és meglepetés helyett csak egy estélyt kellene adjon, melyre előre készülhetne. — A felolvasást a közönség megtapsolta. — Negyedszer *Nagy* Lajos tanár olvasta fel egy költeményét: „Dal Berde Mózsáról”. A közönség élvezte a néhol humoros költeményt és szűnni nem akaró éljenzéssel jutalmazta. Ötödik pont dr. *Márki* Sándor felolvasása volt: „Népszellem a közép korban.” Felolvasásában érdekesen ismertette a középkor babonás szokásait, különösen a papok tulbuzgósságát és az őket vakon követő fanatikus nép érzelmeit. A felolvasó a közönség figyelmét egészen lekötötte és a végén valóságos tapsvihar tört ki. Végül a női énekkar énekelt nagyon szépen. Ez a női énekkar csak pár éve, hogy megalakult és már is sok sikert aratott és annyira megnyerte a közönség tetszését, hogy sokan csak azért elmennek, hogy meghallgassák. Az ülést *Hajós* János elnök zárta be, köszönetet mondva a szíves közreműködőknek és a megjelent közönségnek, mely többnyire nőkből állott.

— **Országos ipartestületi kongresszus.** A mikor Budapesten pár év előtt az országos ipartestületi kongresszust tartották, a kolozsvári ipartestütiel a jelen évi kongresszust meghívta Kolozsvárra. A város törvényhatósága szíves örömmel vette tudomásul e meghívást. Az ipartestület e tárgyban nem rég ártit a budapesti központi bizottsághoz. A kongresszus hivatalos lapja a „Magyar Ipar” legujabb számában közli az ipartestületek a központi bizottsághoz intézett meghívását, melyet a következő megjegyzésekkel kísér:

„A kolozsvári ipartestület átirata a központi bizottságnak ez évi február vagy márczius hónapra egybehívandó plenáris ülésen fog tárgyalatni, a meddig remélhetöleg a Mátyás-szobor leleplezési ünnepélynek időpontja is megállapítva lesz. Ahhoz kétség sem fér, hogy általános visszhangra fog találni a naggyűlésnek „kincses” Kolozsvárott leendő megtartása és hogy az ipartestületek tulnyomó többségének kiküldöttöi fogják az ismét felhalmozódott sérelmeket és óhajokat megvitatás tárgyává tenni. Addig talán a kereskedelmi kormány is szép biztatások helyett komolyan fog foglalkozni a kis iparra nézve vitális függő kérdések megoldásával és talán az országos ipartanács is annyira fontosnak fogja tartani péld. az ipartörvény reviziónak, vagy a fegyenczipar végleges szabályozásának ügyét, mint az első ülés napirendjére tűzött „munkaközi szünetet.”

— **A kolozsvári kereskedelmi és iparkamara** felhívja az érdekelte (asztalos) iparosokat a helyi Technologiai tpmnzemzen részére szükségelt 12 darab szekrénynek 2370 ft. előíránnyal költés mellett leendő szállítására. Ez ajánlatok f. hó 22-g nyújtandók be a nevezett igazgatósághoz (nagyfalom-utca.) Bónatpénz 250 ft. Bővebb felvilágosítást a kamara s nevezett igazgatóság iródjában szerezhetni.

— **Szent-Imre egyesület.** A kath. egyetemi hallgatók körében alakult Szent-Imre egyesület csütörtökön folytatólag pénteken és vasárnap gyűlést tartott, melyen Szekeres József által szerkesztett alapszabálytervezetet, több kisebb módosítás után elfogadták és megválasztották az ideiglenes tisztikart, hogy azt az alapszabály tervezetet minél előbb a miniszterhez terjessze. A tisztikar így alakult meg: Antalfi Endre elnök, Bocskor Mihály titkár Heja Kálmán kenzáros és Veress Árpád főjegyző.

— **Közgyűlés.** A Rongyos Egyetel évi rendes közgyűlést tegnap d. e. 11-kor tartotta meg az iparkamara helyiségében. A közgyűlésen a többek között jelen voltak: br. Bánffy Zoltánné elnök, gr. Lázár Istvánné és De Gerardo Antonina alelnökök, gr. Kornis Beria, dr. Jenéi Viktorné, Gáman Zsigmond, Heinrich Józsa, Schwarzczel Adél, Czukráz Róza, Márton Ilona stb. stb. A közgyűlést br. Bánffy Zoltánné elnök nyitotta meg egy valóban szépen kidolgozott beszéddel. A titkár jelentést Elek Gyula egytl. titkár olvasta fel, mely hű képet nyújtott az egyetel mult évi működésének. E jelentésből örömmel vette tudomásul a közgyűlés, hogy az egyetel elnöksége a mult évben mintegy ezer ft értékben nyújtott segélyt városunk 17 iskolájából 200-an felül bejelentett szegény tanulóknak. E valóban szép eredmény mellett teljesen rendezve van a pénztár állása, annyira, hogy a felmerülhető szükségleteket időközben is fedezni képes. Az egyetel financiai ügyeinek rendezésében különösen nagy érdeme van özv. dr. Jenéi Viktornának, ki nagy buzgóssággal rendezi és vezeti a pénzügyi ügyet. A közgyűlés nem is késett jegyzőkönyvileg is köszönettel adozni Jenéi Viktornának, s azonkívül Gáman Zsigmond indítványára az egyetel alelnökének kiálltatt ki. Elismeréssel adozott továbbá Weiss Mór egyetli buzgó pénztárnoknak odaadó munkálkodásáért, nem különben köszönetét fejezte ki a közgyűlés Elek Gyula titkárnak, ki immár 10 óta titkára az egyetelnek. A tisztikar és választmány változatlanul maradt. A pénztár vizsgálatáról szóló jelentést Merza Lajos és Szekula Ákos — a raktár megvizsgálásánál Czukráz Róza és Márton Ilona v. tagok tették meg jelentéseiket, mely jelentések elismeréssel szólanak az egyetel vagyonának példás kezeléséről. A közgyűlés elnök grófnő éltetésével ért véget.

— **University Extension.** Az „Egyetemi Kör” ez idei vezetősége az év elején igen sok szép és hasznos eszme megvalósítását tűzte ki céljául. Ezen eszmék közül többet már a megvalósulás stádiumába juttatt. A legfontosabbat, a diák otthon kérdését, melynek megoldása csak több éven át lehetséges, egy lépéssel előbbre vitte. Ennek eszméjét az egyetemi Tanács is magáévá tette; különösen pedig Lechner karolta fel nagyon. Egy másik fontos eszme, mely Gergely György elnök programjának sarkalatos pontját képezi s mely eszmének megvalósítását nemcsak az egyetemi Tanács, hanem a tanügyi intézőség is belátta: az University Extension. Ennek érdekében gyűlt össze több száz főre menő egyetemi hallgatósság szombaton délután az „Egyetemi Kör”-ben. Gergely György nagy szakértelemmel és sok tudással ismertette az University Extensiont. Érdekes előadásának a tartalma következő volt. Az University Extension, mely az angoloknál fejlődött ki s melyet ök internationalis intézménnyé alkottak, nem egyébe, mint az egyetemi tudományok bevitale a nép közé. Célja az, hogy a társadalom anyagilag is hátrányos helyzetben lévő rétegeinek szellemi előhaladását népies előadások tartása által elősegítse. Ez az intézmény nemcsak Angliában, hanem Belgium-, Ausztria-, Németország-, Franciaország és Dániában is elterjedt, csak még Magyarországon nem tudott gyökeret verni, pedig hasznát nem tudnók eléggé megbecsülni. Öt esztendő, hogy kísért, hogy vajudik ez az eszme, de eddig még nem valósulhatott meg. Ennek oka nem a diák szűvetség feloszlátása, hanem az ifjúság közönyössége volt.

Pedig ezt össze lehetne kapcsolni kedélyes kirándulásokkal, tanulmány utakkal. Az egyetem összes hallgatói fakultásra való tekintet nélkül megtalálának saját munkakörüket. Nálunk ez az intézmény nemcsak ismeretel terjesztene, hanem hazafiságot is a különböző nemzetiségek lakta vidéken. Felkéri előadó az egybegyűlt hallgatókat, hogy ez eszmét szíltében terjeszszék, ismertessék, hogy a közönség ne csak akkor érdeklődjék az ifjúság iránt, mikor talán valami tüntetést rendez, hanem ilyen szent, ilyen magasatos eszme megvalósításakor s úgy anyagilag, mint erkölcsileg pártolja. ó.—s.

— **A kolozsvári kereskedők és kereskedő ifjak** egyesületének estélye e hó 12-én lesz a New-York emeleti dísztermében.

— **Uri házál** teljes ellátás kapható Belközép-utca 12. szám emelet.

LEGUJABB.

Az „Ellenzék” táviratai, telefon tudósításai, és sürgöny-levelei.)

Á helyzet.

Budapest febr. 6.

A béke-tárgyalások tegnap teljesen szüneteltek, az ellenzéki kiküldöttek s a dissidensek és Széll Kálmán közti semmi érintkezés sem volt.

Az ellenzéki kiküldöttek csak ma délelőtt 11 órakor fognak újabb tanácskozásra összegyűlni a képviselőházban. Ellenzéki körökben az a felfogás, hogy a kormány holnap újabb propositiókat terjeszt elő a béke-bizottságnak.

A dissidensek vezérei tegnap délután fenn voltak a miniszterelnöki palotában, a hol a kormány átadta nekik újabb üzenetét.

Az ellenzék feltétlenül számít arra, hogy a kormány ez újabb üzenete **határozott közeledést jelent** a kormány részéről, még pedig annál is inkább, **mivel az ellenzék a kormány legutóbbi követeléseinek teljesítésére semmi szín alatt se hajlandó. Az indennitásnál a személyi garantiákat az ellenzék most is követeli** s e tekintetben elfoglalt álláspontja mellett szigoruan megmarad.

A mi az ellenzéknek a házban való magatartását illeti, egyelőre a technikai obstructiót folytatják, jóllehet vannak az ellenzéki vezérferfiak közt is többen, a kik ezzel szakítani akartak; minthogy azonban a kormány előreláthatólag új propositiókkal lép fel, egyelőre ezek is tovább alkalmazzák a harc ezen módját.

Egyebekben az ellenzéki körök meglehetősen türelmetlenek s az ott uralkodó hangulat igen ingerült a huzavona miatt.

Széll és Bánffy.

Budapest, febr. 6.

Két tábor kázd most a Lloyd-épületben: az egyik a béke, a másik a háboru tábor. A béke-párt feje Széll Kálmán, a háboru-párt vezére Bánffy Dezső; azaz, hogy a Tiszák. És annyi bizonyos, hogy a Széll Kálmán gárdája nagyobb s soraiban vannak a szabad-elvűpárt tegtekinélyesebb alakjai. Ezek már régóta türelmetlenül nézik a miniszterelnök ravasz békataktikáját. Ismeretes Széll és Bánffy konfliktusa is: mert míg az előbbi őszintén dolgozott az ország által oly várva-várt béke megteremtésén, az utóbbi mindent elkövetett, hogy a béke megfiusoljon.

Ha már most a miniszterelnök csakugyan azzal állana elő, hogy a béke megbukott: a Széll pártjaiskra szállana ellene és akkor Bánffyt elejtik a szabadelvű pártban, ami még csunább vége lesz. S azután Széll hívei kerekednek fölül és megteremtik az áldásos békességet. A feléve huzódó politikai sakkjáték utolsó szenzációs huzásai kövelkeznek, melyekkel eldől, hogy ki nyerte meg a játszmát.

A királynál.

Budapest, febr. 6.

A tegnapelőtti bécsi tanácskozásokról a „Budapesti Tudósító” illetékes helyről azt az értesítést veszi, hogy ő Felsége délelőtt 10 órakor Fejérváry Géza báró honvédelmi ministert s ezt követőleg 11 órakor Széll Kálmánt fogadta, délutáni 1 órakor pedig ő Felsége elnöklésével tanácskozás volt, a melyen az említett két államférfiun kívül Széchenyi Manó gróf, az ő Felsége személye körüli miniszter is részt vett. Fejérváry báró és Széll Kálmán jelenlést tettek a compromissum-tárgyalások menetéről és ennek alapján az ő Felsége

sége elnöklésével tartott tanácskozásban a helyzet behatóan megbeszélletvén, konstátaltattott, hogy a két **jelentéstevő álláspontja közt eltérés nincsen.**

Petőfi ház.

Békés-Csaba, febr. 6.

A Békés vármegyei közművelődési egyetel Lukács György főispán elnöklete alatt tartott gyűlésében elhatározta, hogy Petőfi Sándor mező-baranyi lakó házáat, ugyanazt, a melyből elindult Petőfi a segesvári csalátlérre, a hol életét vesztette, emléktáblával fogja megjelölni. Az e végből Mező-Baranyban tartandó ünnepélyen a Petőfi társaság is részt vesz.

A bolgár fejedelemné temetése.

Bécs, febr. 6.

Lipót Szalvator főherczeg holnap reggel Szófiába utazik, hogy a király képviselőtében jelen legyen Mária Lujza fejedelemasszony temetésén.

A király a békéről.

Budapest, febr. 6.

A dissidensek beszélík, hogy a király Széll Kálmán előtt ismét kifejezte a béke óhaját.

A további tárgyalásokra nézve kijelentette, hogy ezután csak **ultimátummal** járuljanak elébe.

A személyi garanciákról nem akar semmit sem tudni.

A kormány válasza.

Budapest, febr. 6.

A kormánypárti körökben azt beszélík, hogy a kormány választát ma délután adja át, **a mely jóformán az eddigi választásnak rekapitulációja lesz csak.**

Széll itthon.

Budapest, febr. 6.

Széll Kálmán tegnap reggel hazaérkezett Bécsből.

Ugy a nemzeti kaszinó Széchenyi lakomáján, mint a kormánypárti klubban kapacitálta az embereket, hogy az ország érdekében jobb a tisztességes béke, mint a háboru.

Széchenyi lakoma.

Budapest, febr. 6.

A nemzeti kaszinóban a Sééchenyi lakomát tegnap tartották meg.

Az ünnepi szónok gr. Zichy János volt, ki a politikáról nem beszélt, Bánffy nem volt jelen.

Az igazgatóság tagjaitul megválasztattak: gróf Zichy, Eszterházy Mihály, br. Fehérváry, Perczel Dezső, br. Dániel, Beöthy Ákos és gr. Andrássy Aladár.

Ujabb hírek.

Budapest, febr. 6.

Megbízható forrásból a következőket jelentik:

Széll Kálmán a korona azon felhatalmazásával érkezett vissza Bécsből, hogy a garanciáival kérdésére nézve a következő megoldást hozza javaslatba:

Az ellenzék és kormány közötti megállapodásokat a szabadelvű klub párthatározattal elfogadja. A kormány pedig a parlamentben tesz nyilatkozatot azok elfogadására nézve.

Ugyanakkor Széll, mint a királynak e részben meghatalmazott személye kijelenti, hogy **a képviselőházat nem oszlatják fel.**

Az ellenzék ma délelőtt e fölött tárgyal.

Valószínűnek mondják, hogy Bánffynak így megadják az indennitást.

Mikor lesz végleges megállapodás, ezt még nem lehet tudni.

A hét végére azonban várják a válság befejeztét.

Az ellenzéki delegáltak, hír szerint, hozzá is fogtak a házszabály-revizio tárgyalásához.

Széll megelőzőleg tárgyalta ez ügyben Polónyival, Kossuthal, Apponyival, Szilágyival.

Országgyűlés.

Bpest, febr. 6.

A Házban folytatták a névszerinti szavazást.

Főszerkesztő:

BARTHA MIKLÓS.

Felölös szerkesztő és laptulajdonos:

MAGYARY MIHÁLY.

